

Sygn. akt: I C 463/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Tęcza

Protokolant: Justyna Łazińska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. T.

o zapłatę

oddala powództwo.

sygn. akt: **I C 463/13**

UZASADNIENIE

Strona powodowa P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w dniu 18 lutego 2013 roku wystąpiła z pozwem domagając się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego A. T. kwoty 3.626,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 230,86 zł liczonymi od dnia 19 lutego 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 3.395,38 zł liczonymi od dnia 14 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejęła od (...) Bank (...) S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu niespłaconego kredytu. O cesji pozwany został poinformowany pismem z 12 lipca 2012 roku, mimo to nie uregulował zadłużenia na które składa się kwota kapitału w wysokości 3.395,38 oraz odsetki na kwotę 230,86 zł. W toku postępowania strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z 15 marca 2013 roku stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Lubinie (k. 6).

Pozwany w piśmie z 04 sierpnia 2013 roku oświadczył, że od kilkunastu lat nie posiada żadnych zobowiązań wobec (...)Banku, nie jest jego klientem, a postępowanie sądowe jest nieporozumieniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 września 1995 roku A. T. zawarł z (...)Bank S.A. w L. umowę o otwarcie i prowadzenie rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego. 19 sierpnia 1998 roku zawarł z tym bankiem umowę o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym nr (...), natomiast 17 maja 2000 roku umowę o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym nr (...). W dniu 05 marca 2003 roku Komornik Sądowy Rewiru III przy Sądzie Rejonowym w Lubinie postanowieniem w sprawie III Km 425/02 ustalił koszty egzekucyjne wobec zakończenia

postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku wierzyciela (...) Banku S.A. w L. przeciwko dłużnikowi A. T. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu wykonawczego nr 149/01.

dowód: umowa z 29 września 1995 roku k. 12-13, umowa nr (...) z 19 sierpnia 1998 roku k. 16-18, umowa nr (...) z 17 maja 2000 roku k. 14-15, odpis postanowienia Komornika Sądowego Rewiru III przy Sądzie Rejonowym w Lubinie w sprawie III Km 425/02 k. 19.

W dniu 13 czerwca 2012 roku w W. P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarł z (...) Bank (...) S.A. w W. umowę sprzedaży wierzytelności. W umowie wskazano, że przedmiotem jest między innymi wierzytelność wobec dłużnika A. T. na kwotę 3.626,24 zł. O zawartej umowie i przelewie wierzytelności powiadomiono pozwanego zawiadomieniem.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 13 czerwca 2012 roku k. 22verte, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 27verte, częściowy wykaz wierzytelności k. 28.

Sąd zważył, co następuje:

Wobec stanowiska pozwanego wyrażonego w piśmie z 04 sierpnia 2013 roku, które zostało dwukrotnie odczytane w toku rozprawy, o których to terminach pełnomocnik strony powodowej był zawiadomiony, roszczenie należało uznać za niewykazane i w konsekwencji podlegało oddaleniu.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 509 kc, dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, niemniej jednak nie udowodniła zasadności swojego roszczenia zgodnie z treścią art. 6 kc. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06). Za dowód istnienia długu nie można uznać umowy sprzedaży wierzytelności z 13 czerwca 2012 roku, zawiadomienia o przelewie wierzytelności oraz częściowego wykazu wierzytelności, są to bowiem dokumenty prywatne, a ponieważ istnienie wierzytelności zostało przez pozwanego zakwestionowane, to strona powodowa, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, powinna była wykazać prawdziwość swoich twierdzeń, czyli wykazać fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej wysokości (art. 253 kpc). Załączone do pozwu dokumenty, w postaci umów zawartych przez pozwanego z (...) Bank S.A. w L., pozwoliły jedynie na ustalenie, że pozwanego z bankiem łączyły umowy rachunku bankowego i kredytu, natomiast jeśli wynikały z nich jakieś należności, to zostały one wyegzekwowane w prowadzonym przez Komornika Sądowego Rewiru III przy Sądzie Rejonowym w Lubinie postępowaniu egzekucyjnym III Km 425/02, który w postanowieniu z 05 marca 2003 roku wobec zakończenia postępowania egzekucyjnego, prowadzonego z wniosku wierzyciela (...) Banku S.A. w L. przeciwko dłużnikowi A. T. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu wykonawczego nr 149/01, ustalił koszty egzekucyjne po wyegzekwowaniu należności. Ponadto załączone dokumenty wykazały zawarcie 13 czerwca 2012 roku umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. a (...) Bank (...) S.A. w W.. Nie pozwalają jednak na ustalenie, że pozwany posiadał zadłużenie u zbywcy wierzytelności, oraz ustalenie w jaki sposób strona powodowa obliczyła wysokość zadłużenia i w oparciu o jakie zasady określiła wysokość przysługujących jej odsetek.

Strona powodowa była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, a postępowanie uproszczone, w którym była rozpoznawana niniejsza sprawa, służy do dyscyplinowania stron do podejmowania czynności procesowych i usprawnienia postępowania dowodowego. Takiemu celowi służy art. 505⁵ § 1 kpc, zgodnie z którym okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe powinny być zgłoszone w pozwie, odpowiedzi na pozew lub na pierwszym posiedzeniu przeznaczonym na rozprawie, a zaniechanie tych czynności przez stronę powodową spowodowało bezpowrotną utratę możliwości ich podjęcia w dalszym toku postępowania.

Wobec powyższego, mając na uwadze, że strona powodowa nie wykazała zasadności swojego żądania, sąd orzekł jak w sentencji wyroku.